

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 56

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 ianuarie 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.053 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	2-3		
Decizia nr. 1.057 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	3-4		
Decizia nr. 1.062 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil	5-6		
Decizia nr. 1.070 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7-8		
Decizia nr. 1.071 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	8-10		
Decizia nr. 1.072 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	10-11		
		Decizia nr. 1.073 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	12-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		65. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.081/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare de declarații informative....	14
		631. — Ordin al președintelui Oficiului Român pentru Adopții privind documentele care se anexează cererii de evaluare în vederea eliberării unui nou atestat de persoană sau familie aptă să adopte, ca urmare a expirării atestatului anterior	15
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		4. — Ordin pentru modificarea normelor privind condițiile și modalitățile de comunicare electronică a unor informații referitoare la contracte de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2012	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.053**

din 11 decembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. (2)
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție invocată de Vasile Andronic în Dosarul nr. 32.127/4/2011 al Judecătoriei Sectorului 4 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.288D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iulie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 32.127/4/2011, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție invocată de Vasile Andronic într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de retrocedare în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textul de lege criticat instituie o discriminare în cadrul aceleiași categorii de persoane, respectiv aceea a cetățenilor ale căror proprietăți au fost preluate în mod abuziv de către stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada regimului comunist. Astfel, arată că, în cazul imobilelor care fac obiect de reglementare al Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, unitatea deținătoare a imobilului a cărui restituire se cere este obligată să se pronunțe în termen de 60 de zile asupra cererii de restituire în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, iar decizia respectivă poate fi atacată în justiție în termen de 30 de zile de la comunicare. Pe de altă parte, potrivit Legii fondului funciar, textul de lege criticat prevede o soluție legislativă similară, respectiv posibilitatea de a ataca în justiție hotărârea comisiei județene, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără ca legea să prevadă însă și un termen în decursul căruia comisia județeană să fie obligată să se pronunțe, astfel încât, în lipsa unei hotărâri a comisiei județene, persoana îndreptățită nu se poate adresa justiției, o astfel de acțiune fiind respinsă ca prematur introdusă.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind în acord și cu prevederile constituționale privind accesul liber la justiție, dat fiind faptul că prevederile legale criticate reglementează o cale de atac în justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(2) *Împotriva hotărârii comisiei județene se poate face plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile de la comunicare.*”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și la preeminența legii, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului* și în art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 19 pct. 3 referitor la limitarea exercițiului libertății de exprimare cuprins în Pactul internațional privind drepturile civile și politice, art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării* cuprins în Protocolul nr. 12 adițional la aceeași convenție, art. 2 pct. 1 referitor la interzicerea discriminării și art. 7 privind egalitatea în fața legii cuprinse în Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 20 — *Egalitatea în fața legii* și art. 21 — *Nediscriminare* cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției susține, în esență, că, în lipsa unui termen legal în decursul căruia comisia județeană să fie obligată să se

pronunțe asupra cererilor sau contestațiilor formulate de către persoanele care au cerut reconstituirea ori constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului, aceasta amână în mod nejustificat soluționarea, astfel încât, în lipsa unei hotărâri a comisiei județene, persoana îndreptățită nu se poate adresa justiției, o astfel de acțiune fiind respinsă ca prematur introdusă.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că autorul excepției tinde să solicite Curții Constituționale completarea textului de lege criticat, solicitare care nu poate fi reținută, fiind

contrară dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că, în exercitarea atribuțiilor sale, Curtea Constituțională se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Acceptarea unei asemenea critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni art. 61 din Constituție, potrivit căruia „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție invocată de Vasile Andronic în Dosarul nr. 32.127/4/2011 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.057

din 11 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție invocată de Maria Belcin și Victor Belcin în Dosarul nr. 10.185/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.336D/2012.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica de neconstituționalitate vizând aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 10.185/233/2008, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție invocată de Maria Belcin și Victor Belcin într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei încheieri de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat permite inclusiv folosirea de „acte false” în vederea intabulării unui drept de proprietate, dat fiind faptul că registratorul de la oficiul teritorial de cadastru și publicitate imobiliară nu are competența de a verifica pe fond legalitatea înscrisului în temeiul căruia dispune înscrierea provizorie sau intabularea, verificând doar respectarea condițiilor de formă prevăzute de lege.

Tribunalul Galați — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că registratorul de carte funciară nu are competența de a verifica îndeplinirea condițiilor de fond ale actelor prezentate de petenți, această competență revenind instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În acest sens, arată că autorul excepției vizează în fapt o problemă de omisiune legislativă, arătând că

registratorul de carte funciară nu verifică și respectarea condițiilor de fond prevăzute de lege pentru încheierea valabilă a înscrisului în baza căruia se solicită intabularea.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile 48 lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006. În realitate, Curtea constată că obiect al excepției îl constituie prevederile art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, modificate prin art. I pct. 28 din Legea nr. 133/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 24 iulie 2012.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(1) În cazul în care registratorul admite cererea, dispune intabularea sau înscrierea provizorie prin încheierea, dacă înscrisul îndeplinește următoarele condiții limitative:

a) este încheiat cu respectarea condițiilor de formă prevăzute de lege;”.

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept, democratic și social, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 24 — Dreptul la apărare, art. 57 — Exercițarea drepturilor și a libertăților și în art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul de lege criticat este cuprins în cap. II — Procedura de înscriere în cartea funciară din titlul II — Publicitatea imobiliară, reglementând, în contextul procedurii de înscriere în cartea funciară, atribuțiile registratorului de la birourile teritoriale ale oficiului teritorial de cadastru și publicitate imobiliară.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție invocată de Maria Belcin și Victor Belcin în Dosarul nr. 10.185/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

Astfel, potrivit acestor prevederi legale, cererea de înscriere în cartea funciară se depune la birourile teritoriale ale oficiului teritorial și va fi însoțită de înscrisul original sau de copia legalizată de pe acesta, prin care se constată actul sau faptul juridic a cărui înscriere se cere; cererile de înscriere se înregistrează în registrul de intrare, cu menționarea datei și a numărului care rezultă din ordinea cronologică a depunerii lor, iar copia legalizată se va păstra în mapa biroului de cadastru și publicitate imobiliară.

Primind cererea de înscriere, registratorul este obligat să verifice dacă aceasta cuprinde toate elementele cerute de lege pentru legala ei înregistrare, și anume, așa cum prevede textul de lege criticat, dacă îndeplinește condițiile legale de formă, identifică corect numele sau denumirea părților și menționează codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală ori codul unic de înregistrare, după caz, atribuit acestora, individualizează imobilul printr-un număr de carte funciară și un număr cadastral sau topografic, după caz, și altele, astfel cum sunt enumerate în cuprinsul art. 48 alin. (1) lit. a)—g) din Legea nr. 7/1996.

Or, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi, fiind aplicabile în mod egal tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza normei legale, respectiv persoanelor care solicită înscrierea în cartea funciară.

Prin urmare, Curtea constată că registratorul de la biroul teritorial nu realizează un control din punctul de vedere al îndeplinirii condițiilor de fond pentru a constata legalitatea actului sau a faptului juridic a cărui înscriere se cere, procedura de înscriere sau intabulare fiind una necontencioasă, astfel încât invocarea încălcării dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare sau inviolabilitatea proprietății private nu este relevantă.

Este atributul instanțelor de judecată, respectiv al judecătoriei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul sau al instanței de apel, în cazul formulării acestei căi de atac împotriva sentinței pronunțate de judecătorie, în cadrul soluționării plângerii persoanelor interesate împotriva încheierii de înscriere în cartea funciară, de a analiza condițiile de fond ale actului a cărui înscriere se cere, prin administrarea oricăror probe concludente și respectarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare.

De altfel, Curtea observă că, în speță, autorii excepției au solicitat constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare în temeiul căruia s-a făcut înscrierea dreptului tabular, formulând, la instanța de judecată competentă, plângere împotriva încheierii emise de oficiul teritorial de cadastru și publicitate imobiliară.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.062

din 11 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 71/2011
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție invocată de Emilian Nicolae în Dosarul nr. 4.551/243/2011 al Judecătoriei Hunedoara și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.376D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că reglementările juridice pot prezenta diferențe, în raport de condiții obiective, fără ca acestea să fie considerate discriminatorii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.551/243/2011, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil**, excepție invocată de Emilian Nicolae într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în tăgada paternității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat creează o inegalitate juridică între titularii acțiunii în tăgada paternității, în funcție de data nașterii copilului a cărui prezumție de paternitate se contestă. Astfel, potrivit textului de lege criticat, prevederile legale referitoare la acțiunea în tăgada paternității, cuprinse în art. 430 din noul Cod civil, potrivit cărora soțul mamei poate introduce acțiunea în termen de 3 ani, care curge fie de la data la care soțul a cunoscut prezumția de paternitate, fie de la o dată ulterioară, când a aflat că prezumția de paternitate nu corespunde realității, se aplică doar copiilor născuți după intrarea în vigoare a noului Cod civil, iar nu copiilor născuți anterior acestei date, în privința cărora acțiunea în tăgada paternității este reglementată prin dispozițiile art. 55 din Codul familiei, cu modificările și completările ulterioare.

Judecătoria Hunedoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că nicio situație juridică nu poate genera alte efecte decât cele prevăzute de legea în vigoare la data nașterii lui, astfel încât respectarea principiilor privind aplicarea în timp a legii civile asigură un climat de ordine, indispensabil exercitării drepturilor constituționale, prevenindu-se efectele perturbatoare asupra stabilității raporturilor juridice, în general, și a raporturilor juridice de familie, în special.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea sunt expresia aplicării legii civile în timp, astfel încât ele dispun numai pentru viitor și se aplică tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii noi, în speță noul Cod civil. Mai mult, prevederile legale criticate nu creează discriminări față de părinții copiilor care au introdus acțiuni în justiție privitoare la filiație, tratamentul juridic diferit fiind deplin justificat de actele normative diferite aplicabile la data existenței situațiilor juridice reglementate. Prin stabilirea expresă, în chiar cuprinsul normei criticate, a situațiilor cărora se aplică norma legală criticată, legiuitorul a urmărit asigurarea stabilității și securității raporturilor juridice, echitatea și legalitatea aplicării normei juridice în viața socială, prevenirea eventualelor abuzuri și protecția drepturilor celorlalte părți.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare.*”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește sfera de determinare a principiului constituțional al egalității în drepturi, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat în mod constant că acest principiu presupune *eo ipso* că la aceleași situații juridice tratamentul aplicat nu poate fi decât identic, iar situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, bazată pe un criteriu obiectiv și rezonabil (a se vedea, cu titlu exemplificativ, deciziile nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, nr. 107 din 13 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 202 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 16 iunie 2005, nr. 82 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 13 aprilie 2012).

Aplicând aceste considerente de principiu la analiza prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea constată că situația diferită în care se află titularii dreptului la acțiunea în tăgăduirea paternității, în funcție de data nașterii copilului a cărui paternitate se contestă, derivă din succesiunea în timp a actelor normative în materie, mai concret, din aplicarea principiului general de drept *tempus regit actum*.

Privită din această perspectivă, deosebirea de tratament juridic apare ca fiind întemeiată pe un criteriu obiectiv și rezonabil, fiind astfel de neconceput, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii civile, ca legea nouă să se aplice și copiilor născuți înainte de intrarea ei în vigoare,

respectiv efectele juridice ale legii noi să fie aplicabile și unei situații trecute, și anume nașterea copilului.

În legătură cu acest aspect, Curtea a reținut în mod constant că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări. În acest sens sunt deciziile nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, și nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că respectarea egalității în drepturi, precum și a obligației de nediscriminare, stabilite prin prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. Reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

De altfel, prin Decizia nr. 755 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei și a constatat că sintagma „Dispozițiile prezentei legi privind acțiunea în tăgăduirea paternității, [...] sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de judecată” este neconstituțională, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 15 din Legea fundamentală, în condițiile în care legea nouă se aplică unui drept născut sub imperiul legii vechi.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit aspecte noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție invocată de Emilian Nicolae în Dosarul nr. 4.551/243/2011 al Judecătoriei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.070

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mircea Pavel Dorin Mircea în Dosarul nr. 2.312/281/2012 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.011D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că modalitățile de comunicare a procesului-verbal se pot efectua alternativ, nefiind subsidiare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.312/281/2012, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Mircea Pavel Dorin Mircea într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 536 din 28 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Nu motivează însă în niciun fel excepția de neconstituționalitate ridicată, limitându-se la a aprecia că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 21, 24 și 52 din Constituție, fără a arăta în ce constă această contrariedade.

Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21, 24 și 52 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Consideră că acestea nu îngrădesc accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât art. 31 din ordonanță recunoaște oricărei persoane, identificată ca autor al unei contravenții și sancționată ca atare printr-un proces-verbal încheiat de organul competent, posibilitatea de a se plânge împotriva acestuia instanței judecătorești, declanșând în acest mod faza judiciară a acțiunii administrative, în care beneficiază de toate garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu următorul cuprins: „*Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor*”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Curtea constată că autorul nu motivează în niciun fel excepția de neconstituționalitate invocată, limitându-se la a aprecia ca fiind neconstituționale dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, fără a arăta în ce mod acestea contravin prevederilor art. 21, 24 și 52 din Constituție. Or, în conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, astfel încât excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Curtea observă că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat, de exemplu, prin deciziile nr. 467 din 6 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 28 iunie 2006, și nr. 1.254 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, constatând că acestea sunt constituționale în raport cu prevederile constituționale invocate și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mircea Pavel Dorin Mircea în Dosarul nr. 2.312/281/2012 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.071

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Biroul Notarial Public Chiru Maria Dana în Dosarul nr. 9.854/1.748/2011 al Judecătorei Găești și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.026D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.146D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nicolamar” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 8.369/94/2011 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.146D/2012 la Dosarul nr. 1.026D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.087 din 5 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.854/1.748/2011, **Judecătoria Găești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**, excepție ridicată de Biroul Notarial Public Chiru Maria Dana într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

Prin Decizia civilă nr. 708/R din 11 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.369/94/2011, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nicolamar” — S.R.L. din Iași într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 este neconstituțională, deoarece obligă contravenientul atât la plata tarifului de despăgubire, cât și la plata rovinietei, pentru a putea circula în continuare pe drumurile din România. Arată că nu se acordă dreptul de circulație pe un interval de timp cel mult egal cu plata contravalorii rovinietei, atâta vreme cât cuantumul despăgubirii prevăzute de art. 8 din ordonanță este egal cu

valoarea rovinietei pe un an. Susține că despăgubirea și rovinietă au același scop, și anume acoperirea cheltuielilor de finanțare a lucrărilor de construcție, modernizare, întreținere și reparație a drumurilor naționale.

Arată că fapta săvârșită (contravenția) este sancționată de două ori, prin aplicarea amenzii contravenționale, dar și prin obligarea la plata despăgubirii, în condițiile în care nu există în fapt o pagubă, ci numai o taxă pentru folosirea drumurilor. Mai arată că, prin comunicarea cu întârziere a procesului-verbal de contravenție, se creează posibilitatea săvârșirii mai multor contravenții de același fel, fapt ce duce la îmbogățirea fără justă cauză a statului, încălcându-se, în același timp, prevederile art. 47 din Constituție.

Consideră că dispozițiile de lege criticate contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor, precum și celui la libera circulație, deoarece contravenientul plătește, în plus față de cetățeanul care nu a săvârșit contravenția, și o amendă contravențională.

Arată că, prin plata dublă (a despăgubirii, respectiv a rovinietei), se încalcă prevederile constituționale potrivit cărora sunt interzise orice prestații impuse în afara celor prevăzute de legea fiscală.

În același timp, autorii excepției susțin că prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 nu îndeplinesc cerințele de previzibilitate impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece nu reglementează, într-o manieră clară și previzibilă, natura juridică a tarifului de despăgubire, și nici modalitatea de aplicare a dispozițiilor privind plata acestuia, astfel încât persoanele împuternicite și autoritățile publice chemate să aplice norma criticată sunt puse în situația de a stabili în mod aleatoriu aceste aspecte.

Ca urmare a examinării prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002, destinatarul normei juridice, respectiv utilizatorul drumurilor naționale, ar putea trage concluzia că tariful de despăgubire reprezintă contravaloarea rovinietei pe 12 luni și că, odată achitat acest tarif, va avea o rovinietă valabilă pentru această perioadă. Obligativitatea achitării de către contravenient a tot atâtor amenzi și tarife de despăgubire câte fapte contravenționale se presupune că acesta ar fi săvârșit apare astfel ca fiind excesivă, în sensul că ar putea conduce la plata unor sume disproporționate în raport cu pericolul social al faptei.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, autorii nu arată în ce mod acestea contravin prevederilor constituționale invocate.

Judecătoria Găești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Ialomița — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 este neîntemeiată. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 57/2012.

Avocatul Poporului și-a exprimat punctul de vedere în Dosarul nr. 100D/2011 al Curții Constituționale, ocazie cu care a apreciat că prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 sunt constituționale, prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 instituindu-se tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România pentru toate vehiculele înmatriculate și pentru toți utilizatorii români și străini, structurat în funcție de perioada de parcurs și staționare, încadrarea în clasa de emisii poluante, masa totală maximă autorizată și numărul de axe. De asemenea, textul de lege criticat nu conține elemente de natură să determine un tratament inegal sau discriminatoriu între utilizatorii de vehicule.

În același timp, precizează că a ridicat direct în fața Curții excepția de neconstituționalitate a textului criticat, apreciind că acesta contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 11 și 20 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 8/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 30 ianuarie 2010, cu următorul cuprins: „(3): *Contravenientul are obligația de a achita, pe lângă amenda contravențională, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit fără a deține rovinietă valabilă, sumele stabilite potrivit anexei nr. 4. [...]*”

(6) *Odată cu aplicarea amenzii contravenționale, utilizatorilor români care folosesc rețeaua de drumuri naționale din România fără a avea o rovinietă valabilă li se reține certificatul de înmatriculare al vehiculului până la prezentarea dovezii de achitare a tarifului de despăgubire conform prevederilor alin. (3)”.*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 referitor la dreptul internațional și intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 25 alin. (1) referitor la libera circulație, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 privind contribuțiile financiare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile art. 8 alin. (3) și alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 au fost abrogate prin art. I pct. 2 din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 24 iulie 2012. Acest aspect, însă, nu ar putea conduce la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. În același timp, însă, art. II din Legea nr. 144/2012 prevede: „*Tarifele de despăgubire*

prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi se anulează”, astfel încât dispozițiile art. 8 alin. (3) și alin. (6) din Ordonanța Guvernului

nr. 15/2002, astfel cum ele au fost reglementate anterior abrogării prin Legea nr. 144/2012, nu își mai produc efectele în cauza de față. Pentru aceste considerente, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Biroul Notarial Public Chiru Maria Dana în Dosarul nr. 9.854/1.748/2011 al Judecătorei Găești și de Societatea Comercială „Nicolamar” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 8.369/94/2011 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.072

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Filica Berdilă în Dosarul nr. 18.074/180/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.050D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 18.074/180/2011, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Filica Berdilă cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva unui act al procurorului de netrimire în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora soluția pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, în procedura plângerii împotriva actelor procurorului de netrimire în judecată, nu este supusă niciunei căi de atac, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Curtea de Apel Bacău — Secția penală apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu sunt contrare prevederilor constituționale și celor din actele normative internaționale referitoare la dreptul la un proces echitabil. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 242/2011, nr. 753/2011, nr. 1.131/2011, nr. 1.181/2011 și nr. 1.456/2011.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 62/2012, nr. 188/2012, nr. 233/2012, nr. 234/2012 și nr. 324/2012, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și a prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 482 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 iulie 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că între dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală este definitivă, și prevederile din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate nu poate fi reținută nicio contradicție. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor

de atac („*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării ori urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de neprimire în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. De asemenea, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu are aplicabilitate în cauza de față, întrucât dreptul la un recurs efectiv nu se confundă cu dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești.

Cu același prilej, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În același sens sunt și Decizia nr. 571 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 25 iulie 2012, și Decizia nr. 711 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 16 august 2012.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Filica Berdilă în Dosarul nr. 18.074/180/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.073

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Moga și Asociația de Locatari din bd. Corneliu Coposu nr. 1D, sectorul 3, București, în Dosarul nr. 6.226/302/2012 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.054D/2012.

La apelul nominal lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției Asociația de Locatari din bd. Corneliu Coposu nr. 1D, sectorul 3, București, a depus la dosar note scrise prin care aduce la cunoștința Curții faptul că a formulat cerere de repunere în termen și recurs împotriva Sentinței penale nr. 951 din 24 aprilie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală în Dosarul nr. 6.226/302/2012.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Sentința penală nr. 951 din 24 aprilie 2012, așa cum a fost îndreptată prin încheierea din 29 mai 2012, ambele pronunțate în Dosarul nr. 6.226/302/2012, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Aurel Moga și Asociația de Locatari din bd. Corneliu Coposu nr. 1D, sectorul 3, București, cu ocazia soluționării contestației în anulare împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire nu are loc în ședință publică, ci presupune o activitate unilaterală, iar nu contradictorie, părțile fiind, astfel, în imposibilitate de a-și susține punctul de vedere în fața instanței.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 325/2012 și nr. 518/2012, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 1 privind obligația de a respecta drepturile omului, ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la principiile accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 518 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 20 iunie 2012, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că

revizuirea este o cale extraordinară de atac împotriva hotărârilor penale definitive și poate fi exercitată numai în condițiile reglementate în art. 393 și următoarele din Codul de procedură penală.

Anterior modificării dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010, instanța de judecată examina cererea de revizuire ascultând concluziile procurorului și ale părților. În prezent, cererea se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului.

Așa fiind, Curtea a constatat că, în cadrul acestor din urmă reglementări, partea interesată se adresează procurorului cu o cerere prin care solicită revizuirea unei hotărâri penale definitive, iar acesta va fi obligat să efectueze o seamă de acte de cercetare, care vor fi înaintate împreună cu concluziile sale instanței competente. Prin art. 403 din Codul de procedură penală a fost instituită procedura prealabilă a admiterii în principiu, stabilindu-se în alin. 1 că instanța, pe baza materialului primit de la procuror, examinează, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.

Or, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a revizuirii sub aspectul admisibilității în principiu, nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia referitoare la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute de lege și depunerea ori invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Altfel spus, instanța se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau al strămutării pricinilor. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmers împotriva Suediei* (Cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Elveției* (Cererea nr. 6.916/75).

Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu nu privește însăși judecarea pe fond a cererii de revizuire — o atare

procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 405 din Codul de procedură penală —, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se ocupă de fondul cauzelor, de drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și a celor extraordinare de atac, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele arătate, dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la invocarea, ca temei al excepției de neconstituționalitate, a art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că o atare încălcare nu poate fi reținută, întrucât principiul egalității cetățenilor nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit.

În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul de lege ce face obiectul excepției, a art. 53 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Moga și Asociația de Locatari din bd. Corneliu Coposu nr. 1D, sectorul 3, București, în Dosarul nr. 6.226/302/2012 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.081/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare de declarații informative

Având în vedere dispozițiile art. 156³ alin. (4) și (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 228 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și pentru a se asigura informațiile necesare determinării bazei TVA pentru resursa proprie a României, potrivit prevederilor Regulamentului (CEE, EURATOM) nr. 1.553/89 al Consiliului din 29 mai 1989 privind regimul unitar definitiv de colectare a resurselor proprii provenite din taxa pe valoarea adăugată,

în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.081/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare de declarații informative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 9 februarie 2011, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 4, la „Instrucțiuni pentru completarea formularului (392 A) «Declarație informativă privind livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în anul»”, primul paragraf va avea următorul cuprins:**

„Formularul «Declarație informativă privind livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în anul» se completează de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, potrivit dispozițiilor art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a căror cifră de afaceri, efectiv realizată la finele anului calendaristic, este inferioară sumei de 220.000 lei.”

2. **La anexa nr. 4, la „Instrucțiuni pentru completarea formularului (392 A) «Declarație informativă privind livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în anul»”, precizările de la secțiunea „Cifra de afaceri” vor avea următorul cuprins:**

„Se înscrie cifra de afaceri realizată la finele anului de raportare, care trebuie să fie inferioară sumei de 220.000 lei.”

3. **La anexa nr. 4, la „Instrucțiuni pentru completarea formularului (392 B) «Declarație informativă privind livrările de bunuri, prestările de servicii și achizițiile efectuate în anul»”, primul paragraf va avea următorul cuprins:**

„Formularul «Declarație informativă privind livrările de bunuri, prestările de servicii și achizițiile efectuate în anul» se

completează de către persoanele impozabile neînregistrate în scopuri de TVA, potrivit dispozițiilor art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a căror cifră de afaceri realizată la finele anului calendaristic, excluzând veniturile obținute din vânzarea de bilete de transport internațional rutier de persoane, este inferioară sumei de 220.000 lei.”

4. **La anexa nr. 4, la „Instrucțiuni pentru completarea formularului (392 B) «Declarație informativă privind livrările de bunuri, prestările de servicii și achizițiile efectuate în anul»”, precizările de la secțiunea „Cifra de afaceri” vor avea următorul cuprins:**

„Se înscrie cifra de afaceri realizată la finele anului de raportare, care trebuie să fie inferioară sumei de 220.000 lei.”

5. **La anexa nr. 5, la punctul 3.2, literele a) și b), sintagma „cu cifra de afaceri mai mică de 35.000 euro, calculată în echivalent lei, potrivit legii, respectiv inferioară sumei de 119.000 lei” se înlocuiește cu sintagma „cu cifra de afaceri mai mică de 220.000 lei”.**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

p. Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Constantin Mihail

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE
OFICIUL ROMÂN PENTRU ADOPTII

ORDIN

privind documentele care se anexează cererii de evaluare în vederea eliberării unui nou atestat de persoană sau familie aptă să adopte, ca urmare a expirării atestatului anterior

În temeiul art. 8 alin. (3) din Legea nr. 274/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Adopții, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Oficiului Român pentru Adopții emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) În cazul în care nu au trecut mai mult de 6 luni de la încetarea de drept a valabilității atestatului de persoană sau familie aptă să adopte ca urmare a expirării, persoana ori familia care solicită evaluarea în vederea eliberării unui nou atestat formulează o cerere scrisă adresată direcției generale de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază administrativ-teritorială domiciliază și anexează documentele prevăzute de prezentul ordin.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) nu este necesară realizarea informării prealabile inițierii procedurii de adopție prevăzute de art. 9 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 350/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției și a Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de coordonare de pe lângă Oficiul Român pentru Adopții.

Art. 2. — (1) Cererea prevăzută la art. 1 alin. (1) este însoțită numai de documentele prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. b), f)—h), j), l), m) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 350/2012. În acest caz, consilierul juridic din cadrul Compartimentului adopții și postadopții atașează la cerere și celelalte documente din dosarul inițial de evaluare.

(2) Documentele prevăzute de art. 11 alin. (1) lit. a), c), d), e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 350/2012 se anexează de către solicitant/solicitanți la cererea de obținere a

unui nou atestat numai dacă au survenit modificări în situația acestuia/acestora și dacă documentele din dosarul inițial de evaluare nu mai sunt valabile.

(3) Documentul prevăzut la art. 11 alin. (1) lit. k) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 350/2012 se anexează de către solicitant/solicitanți la cererea de obținere a unui nou atestat numai în situația în care solicitantul/solicitanții are/au copii care nu au dobândit capacitate deplină de exercițiu.

(4) În situația în care nu este necesară depunerea documentelor menționate la alin. (2) și (3), solicitantul/solicitanții va/vor anexa la cererea de evaluare o declarație pe propria răspundere cu privire la menținerea valabilității datelor/informațiilor din respectivele documente.

(5) Dispozițiile art. 11 alin. (2) și (3) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 350/2012 se aplică în mod corespunzător.

Art. 3. — Direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului și Oficiul Român pentru Adopții vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Oficiului Român pentru Adopții,
Bogdan Adrian Panait

București, 21 ianuarie 2013.
Nr. 631.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

pentru modificarea normelor privind condițiile și modalitățile de comunicare electronică a unor informații referitoare la contracte de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2012

În conformitate cu dispozițiile art. 5 lit. a) și ale art. 4 alin. (26) și (27) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 20 decembrie 2012, prin care s-a decis desființarea bazei de date pentru evidența evenimentelor rutiere REVER,

președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Normele privind condițiile și modalitățile de comunicare electronică a unor informații referitoare la contracte de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui

Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 18 mai 2012, se modifică după cum urmează:

— La articolul 1, alineatul (2) se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Art. III. — Asigurătorii, precum și direcțiile de specialitate din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor vor asigura ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Daniel George Tudor

București, 17 ianuarie 2013.
Nr. 4.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

